

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234127936/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Det var da vist, tænkte hun, Karl Eichbaums værste Tid, Bordet.

Schrøder stod ved det aabne Køkkenvindu og øste Suppen i Terrinerne, da hun saá en barbenet Dreng komme op om Plænen:

— Hvem er 'et til, raabte hun ud af Vinduet, forbi de to Stuepiger, som ventede.

Det var Telegrafbudet. Men Drengen forhastede sig ikke.

Den var til Frøken Brandt, sagde han.

— Til hvem?

— Den var til Frøken Brandt, sagde Drengen igen, lige langsomt.

— Aa, Herregud, Schrøder slap Gryden: aa, Herregud, saa er 'et slernt.

— Hvor er hun? sagde hun straks efter, men i det samme føjede hun til: Naa, la' mig først faa øst op.

En af Stuepigerne tog Telegrammet; hun skulde nok bringe det op.

— Er De gal, sagde Schrøder og rev det fra hende.

— Tag saa Suppen.

Schrøder kom til Besindelse igen: hun vilde sige til Johan Kusk, at han holdt sig færdig, hvis det var; og hun gik ud i Borgestuen, hvor han sad og ventede paa sin Kaffe.

— Saa faar hun ogsaa spist først, tænkte Schrøder, og pludselig begyndte hun at græde:

— Den lille Stakkel, sagde hun.

Da hun grædende kom tilbage, stod Ida i Køkkenet.

— Hvad er der dog, Schrøder? spurgte hun. Hvad er der? gentog hun mer uroligt. Og da Schrøder, forstyrret, uden at ville det, rakte Telegrammet ud imod hende, sagde hun:

— Det er Mo'r ... og havde revet Telegrammet op og læst det.

— Naa, lille Tut, lille Tut, sagde Schrøder kun og tog om hendes Liv.

Ida havde ikke talt. Det var, som hendes Øjne ikke